

Confiança i unitat

«Les discussions, els punts de vista, les estratègies s'han de discutir, valorar i aplicar. Els ciutadans les entendrem més o menys, però el que ens preocupa, el que ens desanima és el doble missatge»

Tot i que la situació a Catalunya va ser definida per alguns com a un «souffle», com a flor d'un dia, déu-n'hi- do la transcendència que té a la política espanyola i la repercussió a la premsa internacional. El mateix ministre espanyol d'Afers Exteriors (en funcions des de fa 10 mesos) reconeix que els catalans se'n van amb determinació. Constato aquest fet sense acritud però convençuda que hem arribat fins aquí per tota una sèrie de pràctiques de l'Estat que han demostrat una vegada i una altra que aquell estat de les autonomies, que es plantejava com una solució després dels insuportables anys de la dictadura franquista, era un miratge. Uns no se'l creien i els altres vam ser massa ingenus. No tots els catalans vam ser massa ingenus perquè molts ja no vam votar aquella constitució que ara, més de quaranta anys després, encara és una gàbia. I alerta, que si la canvien, molt probablement es convertirà en una gàbia molt més petita.

A vegades els arbres no deixen veure el bosc. Amb això vull dir que, alguns, tenen unes determinades visions i s'hi mantenen sense fer cap més anàlisi. Si fóssim capaços, tots, de passar de la consigna a l'anàlisi, segur que la política seria més útil a la ciutadania, que és la seva única raó de ser. La política no ha de servir als interessos de pocs, interessos materials com sous, càrrecs, influències i interessos més subtils però que mouen el món, supèrbia, poder... però estem veient des de fa molt temps que això no és així. Com pot ser que, partits que no estan esquitxats de corrupció no, que estan submergits en la corrupció, obtinguin milions de vots? Com pot ser que partits que pregonen i practiquen polítiques que són contràries als interessos dels seus votants rebuin suports milionaris?. Com pot ser que dinosaures de la política, que viuen en l'opulència, que formen part d'un nucli de la societat que, quan eren al poder, assenyalaven com a indesitjables, s'atreveixen a dir segons quines coses, potser des d'alta mar prenent el sol a la coberta d'un vaixell de luxe?. Aquesta manera de fer política és la que els ciutadans no hauríem de permetre.

Tornem a Catalunya. El president Puigdemont s'ha sotmès a una moció de confiança i l'ha guanyada. Crec que era necessari. Va arribar a la presidència d'una manera inusual. El president Mas va ser convidat a fer un pas al costat sense que hi hagués cap motiu real que el fes indigne d'ocupar el seu càrrec, al contrari, va ser el que va propiciar que els militants i els votants de l'antiga Convergència pugessin al carro de l'independentisme. Mai no li agraiem prou. Sense aquell gest del president Mas no estaríem aquí, ara. Amb la confiança obtinguda el president Puigdemont que, a parer meu, és un actiu polític molt important, té tota la legitimitat per continuar, amb el seu govern, la tasca que els votants li vam encomanar.

A tots els catalans, tots, els independentistes i els que no ho són, se'ls demana una reflexió.

Que valorin els països on volen viure, el país on volen que visquin els seus fills. Si volen un país d'oportunitats o un país subaltern. Un país privilegiat per la seva situació i per la seva gent. Un país on és possible arribar de fora i en pocs anys, poquíssims, poder arribar a cap de l'oposició en el nostre Parlament. Que escoltin bé les propostes dels uns i dels altres. Els uns t'ofereixen un encaix impossible i els altres oferim un país nou. Els uns et refreguen la llei com a única resposta i els altres t'ofereixen un país per fer entre tots. Tots. L'imperi de la llei. Queda molt bé com a títol per a una pel·lícula de l'oest, però recordem que en nom de la llei s'han fet barbaritats i se'n continuen fent. Milions de persones, milers i milers de nens i nenes moren cada dia i és per la irresponsabilitat de països on hi ha moltes lleis. Molt més important que la llei és la democràcia. El vot dels ciutadans que, en cada moment, en cada circumstància han de decidir que és el que més convé.

Ens queda menys d'un any per tornar a les urnes. El nostre president va demanar confiança i

unitat. Trobo que, tant l'una com l'altra són imprescindibles. Tots som responsables de no trencar la cadena de confiança compartides, però els uns més que els altres. Tots aquells que tenen un micròfon a prop, tots aquells que escriuen als diaris, tots aquells que tenen projecció pública en tenen més, de responsabilitat. Cada vegada que un membre del Govern o un representant polític fa certes declaracions, que grinyolen, els uns ens empassem saliva i les lamentem, però la bona gent que no té tan arrelat el cuc de la política et pregunta, quan et troba «però ara què diu aquest?, que es tornen a barallar?» I tu, tornes a empassar saliva i dius. «No dona no, no pateixis, tot acabarà bé» I tornes a empassar saliva. Unitat. Les discussions, els punts de vista, les estratègies s'han de discutir, valorar i aplicar. Els ciutadans les entendrem més o menys, però el que ens preocupa, el que ens desanima és el doble missatge. Els nostres contrincants bé que l'aprofiten. No s'estan pas de remarcar-lo en les seves aportacions al Parlament. Confiança i unitat, que n'hem de passar moltes i de molt grosses junts.